

om Vigningscommissionernes Stilling, og hvorledes der skal forholdes med Vigningen, samt i det Hele paa enkelte Borgeres Stilling ligeoverfor de communale Myndigheder og de forskjellige Forgreminger under disse. Jeg skal altsaa anbefale det eventuelle Udvalg at have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag, som jeg troer ingenlunde er saa vanskelig, naar man først for Alvor vil tage fat paa den.

Nofsenørn: Paa det nuværende Stadium af Forhandlingerne om denne Sag skal jeg fatte mig i Korthed, og jeg skal derfor blot erklære, at jeg slutter mig til de Medlemmer, der have udtalt sig med Paassjønelse om det foreliggende Lovforslag. Efterat have afgivet denne Erklæring vil jeg kun tillade mig tvende Henstillinger, hvilke navnlig ere foranledigede ved Udtalelser, som her ere faldne. Der blev af den ærede sidste Tale fremhævet, hvor ønskeligt det var, at en Communallov indeholdt de Bestemmelser — idetmindste saa mange af dem som muligt — der vedkomme dette Omraade. Jeg erkjender naturligvis, at dette er meget ønskeligt, men ved Siden deraf erkjender jeg ogsaa, at det er særdeles vanskeligt. Nagtet jeg maaskee burde have ventet med denne Henstilling, indtil den næste Sag paa Dagsordenen var kommen for, skulde jeg dog formene, at den ogsaa hører herhen, og at jeg derfor gjør Ret i allerede nu at fremkomme med den. Jeg skulde nemlig henstille til den høitærede Indenrigsminister, om der ikke maatte være Anledning til at foranstalte hvad jeg vil kalde tvende Samlinger af Love, Anordninger, ministerielle Bestemmelser og Afgjørelser, der vedkomme de communale Forhold, nemlig een Samling for Landet og een for Byerne. Det maatte naturligvis være Samlinger, der ikke blot indeholdt de egentlige Communallove og communale Bestemmelser, men som ogsaa indeholdt Bestemmelserne om de Pligter, der paahvile Beboerne i de forskjellige Communer. Naar en saadan Samling tillige blev ledsaget af et godt Register, der henviste til de forskjellige Love og Bestemmelser, troer jeg, at der derved vilde være givet saavel Borgerne som Communalbestyrrelserne en heldig Veiledning til at finde mange af de Bestemmelser, som de ofte

ere i Tvivl om; og jeg troer tillige, at selv om der skulde anvendes nogle hundrede Rigsdaler paa en saadan Foranstaltning, vilde de være vel anvendte. Jeg veed naturligvis meget godt, at der foreligger ikke ubetydelige Forarbejder, men jeg troer ikke, at noget af dem er af en saadan Natur, at det vilde kunne fyldestgjøre de Fordringer, som maatte stilles. — Den anden Henstilling, jeg finder Anledning til at gjøre, er af en heelt anden Natur; den angaaer Præsternes Stilling i Kommunen. Jeg er enig med den ærede Rigsbogsmand for Svendborg Amts Bde Valgkreds (S. A. Hansen) i, at man ikke, idetmindste ikke for Tiden, kan vente, at Præsten vil kunne blive fritagen for det Tilshu med Skolevæsenet, for hvilket ogsaa jeg kunde ønske ham fritagen, hvorimod man i Udkastet har fritaget ham for hans officielle Stilling til Fattigvæsenet. Jeg vil nu henstille til det ærede Thing og til den ærede Minister, om man ikke kunde gaae et Skridt videre; om man ikke ogsaa kunde fritage Præsten for at overtage de communale Hverv, navnlig for at modtage Valg som Borgerrepræsentant, saafremt han ønsker at blive fri derfor. Det vil ligge nær for de ærede Medlemmer, hvad Grunden er til denne min Henstilling. Jeg erkjender selvfølgelig, at Præstens Hovedvirksomhed har sin store Betydning ogsaa for det borgerlige Liv; jeg vil indrømme, at jo mere omfattende, jo mere indtrængende denne Præstens Hovedvirksomhed udføres, desto større Gavn og desto bedre Resultater spores der ogsaa deraf i det borgerlige Liv; men medens jeg erkjender dette, mener jeg dog tillige, at vi Alle maade være enige i, at det Maaal, der egentlig er sat Præsten, er af en heelt anden Natur, at det stiler til ganske andre Regioner end det borgerlige Livs Skoler. Jeg mener nu altsaa, at naar Præsten erklærer, at han ikke seer sig istand til foruden det høie Kald, han engang har valgt, og som er Gjenstand for hans væsentligste Virksomhed, tillige at udføre borgerlige Ombud, bør han være fritagen derfor. — Det var det andet Punkt, jeg vilde henstille til behagelig Overveielse, og jeg vil sige, at hvis det høie Thing og den ærede Minister skulde komme til den Erkjendelse, at det var i sin